

Sala Beckett
Obrador Internacional
de Dramatúrgia

GR&C
Festival
de Barcelona

Una gossa en un descampat de Clàudia Cedó

Amb Pep Ambròs, Anna Barrachina, Queralt Casasayas, Vicky Luengo, Xavi Ricart i Maria Rodríguez

Del 25/06 al 29/07/2018

Sala Beckett

Una producció de la Sala Beckett i el Grec 2018 Festival de Barcelona
Text escrit en el marc del programa “Autor en residència” de la Sala Beckett
la temporada 2017/18

DOSSIER DE PREMSA

Contingut

Paraules de l'autora	3
Paraules del director.....	4
Clàudia Cedó, autora resident	6
Fitxa artística.....	6
Sinopsi	7
L'autora.....	8
El director	9
El repartiment	10
Informació pràctica	16

Paraules de l'autora

Estava embarassada de cinc mesos quan vaig perdre el meu fill. L'embaràs se'ns va complicar i vam haver de prendre una decisió difícil, la de l'avortament, ja que jo estava en risc. Vaig haver de passar pel dilema, per les hormones, pels canvis de plans... I per un part. Jo no ho sabia, però amb cinc mesos es fa així. La psicòloga de l'hospital (Ara li agraeixo molt!) ens va explicar que és el millor, que parir la criatura i veure-la t'ajuda a tancar el cicle. Jo vaig pensar "Que dur! No ho podré fer!", per a mi era la pitjor de les pors: veure el petit, que naixeria sense vida. L'experiència va ser molt intensa, la més intensa que he viscut mai. Vaig estar una setmana ingressada. Vaig passar molta por imaginant el que viuria, imaginant el descampat per on hauria de passar. Temia explotar de dolor en el moment en què veies el meu fill. Però no va ser així. Vaig passar per moments difícils, sí; però també per moments en què t'uneixes amb els teus o coneixes una part de tu que no sabies que existia. I al final de tot, va ser mirant el petit nadó mort, que aguantava la infermera davant meu, que vaig comprendre que m'havia equivocat, tenint-li por a aquell moment. El petit contenia tota la bellesa del món. Va ser el moment més bonic i delicat que he viscut mai. La Júlia, la protagonista de l'obra, diu en una escena que "La por és l'aura de misteri que envolta una experiència que encara no has viscut. Quan la vius, l'aura desapareix, i tot es torna més real; com si un milió de gotes de rosada caiguessin de sobte convertides en aigua".

Tots tenim el nostre descampat. Un indret àrid que hem hagut de travessar en algun moment de la nostra vida. Una experiència dura, una decisió difícil, una pèrdua que va arribar sense avisar, una guerra que no volíem batallar. Són moments que hem d'afrontar sí o sí. No pots pas fugir-ne! Els teus terrors s'aglutinen davant teu com un exèrcit armat. I tu, sola, avances cap a ells com un animal espantat. Trepitges deixalles, coses que creus que no tenen sentit, només fan mal i prou. El que no esperes és que, allà, al mig del descampat, hi ha una força estranya. Una empenta dels propis morts o una embranzida dels vius, no ho sé. Alguna cosa que et fa tornar més poderosa, més sàvia. I llavors, t'adones que hi ha vida, en aquell indret. Que les deixalles no eren deixalles, en realitat. I que tu tens uns mil·límetres més d'alçada. L'obra parla d'això, de trobar sentit a les coses que colpegen. Escrivint-la he rellegit aquest meu descampat i li he trobat una llum més bonica. Com quan tornes a un lloc on vas estar de nit. I ara és el capvespre i la llum del sol cau tan bonica damunt els objectes, que els hi atorga una bellesa extraordinària. I tu ets allà, palplantada, sense entendre com és que no l'havies vist, aquesta bellesa, la primera vegada que hi havies estat. Però és el retorn, és l'escriure, és el fet artístic. És això, el que ha fet sortir el sol. El teatre té aquest poder, de compartir el dolor i apropar-nos els uns als altres. "(...) Un mateix cos adolorit que respira amb els arbres i amb els altres. Que no saps on acabes tu i on comença l'altre. El dolor junt, el dolor barrejat. Un dolor que s'escola pels peus i s'escampa pel terra i puja per les cames de les infermeres, que et miren sabent el que sents. I per les cames de les actrius que interpreten el dolor dels altres i per les cames del públic que plora el dolor dels altres."

La decisió d'escriure l'obra va caure una mica pel seu propi pes. Com quan tens set i beus. Per a mi, ha estat un crit a la vida, una manera de rendir homenatge a aquesta criatura que no ha pogut tenir la vida que jo li havia imaginat. La meva manera d'explicar el que vaig sentir, de compartir-ho, i d'adonar-me del mateix que la protagonista descobreix a l'obra: que fins i tot les ombres més obscures no fan tanta por quan se les il·lumina.

Clàudia Cedó

Paraules del director

Un infern al paradís

Quan una obra de teatre, ja des de la primera, primeríssima lectura que en faig, m'emociona fins al punt de fer-me saltar les llàgrimes (no necessàriament llàgrimes de dolor, sinó també de reconfort, de reconciliació amb la vida -i amb el teatre-), em resulta difícil parlar-ne des de la raó, des de l'anàlisi, des d'una òptica, diguem-ne, de caire "intel·lectual".

La Clàudia Cedó és una d'aquelles autores que, malgrat la seva joventut, sempre ha estat entre nosaltres, amagada, esperant pacientment, des de la seva Banyoles natal i vital, el moment d'atacar-nos suaument, amb el seu somriure i els seus ulls de menjar-se el món, amb la seva ploma (per no dir ordinador, que és menys poètic) i amb la seva energia de lleona a l'ombra, per acabar penetrant en el nostre teatre, en les nostres consciències i en les nostres vides. Gràcies a la Sala Flyhard, dues de les seves produccions professionals, escrites i dirigides per ella, *Tortugues* i *l'Home sense veu*, es van donar a conèixer a l'escena, a Barcelona. I tot just després d'aquella experiència, entre els nombrosos aspirants a escriptor resident de la nova etapa de la Sala Beckett al Poblenou, ella en va ser la seleccionada amb tots els mèrits per escriure una obra que s'hauria de representar en una producció la temporada 2017/1018.

Fruit, doncs, d'aquest treball amb la Sala Beckett, ha sorgit el que considero, sense cap mena de dubte, una autèntica fita de la nostra dramaturgia catalana textual contemporània: *Una gossa en un descampat*.

Començava aquest escrit dient com de difícil em resulta parlar des de la raó d'una obra que ataca directament el cor. En el moment en què escric aquestes ratlles ens trobem en plena fase d'assajos d'aquesta petita gran joia i festa vital i teatral. Costa descriure amb paraules el que succeeix a la sala d'assaig de la Beckett cada vegada que les sobèrbies Vicky Luengo i Maria Rodríguez entren en l'espai corrents, desesperades, i comencen a parlar davant la presència dels altres quatre magnífics actors, Anna Barrachina, Queralt Casasayas, Pep Ambròs i Xavier Ricart, que ja les esperen, delerosos, impacients, per afegir-se al sòrdid però finalment preciós i acollidor descampat on es desenvolupa l'acció d'*Una gossa...*

No vull parlar del tema de l'obra. Em fa por que, si ho faig, us faci tirar enrere o accedir a l'obra amb prevenció. És, en efecte, un tema que figura ben poc, poquíssim, en els nostres escenaris, en les nostres llibreries ("per què no ens n'han parlat mai, d'això?", s'exclama la protagonista, Júlia, en un moment de l'obra, desesperada, "no conec cap pel·lícula, cap obra, cap novel·la que en parli"...). A més, no podria dir-vos de cap manera que el tema de l'obra és la "mort perinatal", perquè al cap i a la fi seria quedar-me amb l'acció central de l'obra, amb l'anècdota (amb perdó de la Clàudia, perquè per a ella no en va ser cap, d'anècdota), i no pas amb "el tema".

Perquè *Una gossa en un descampat* no es limita a presentar de manera minuciosa i efectiva el procés que du a una dona embarassada de cinc mesos a confrontar-se amb el dilema de fer aturar o no la gestació del seu fetus, sinó que aquest conflicte serveix a l'autora per realitzar un autèntic cant a la vida i a l'amor entre les persones, a la solidaritat, a la força, a la passió que enllaça els humans i que ens fa superar tots els traumes; les incerteses que fan que tots, una vegada o altra, ens hàgim sentit o ens sentim, com gossos udolant desesperats i perduts en un descampat. Aquests són, fet i fet, els temes *de debò* que la Clàudia Cedó tracta de manera subtil i poderosa en la seva obra.

També, integrada, gairebé incrustada de manera directa en l'acció central, la Clàudia aprofita per fer una sàvia, simple i contundent reflexió sobre el paper del teatre en les nostres mateixes vides. Aquesta professió absurda en què a vegades també ens sentim gossos en un descampat quan s'aixeca el teló o quan s'encenen els llums i ens trobem representant les vides dels altres, de manera gairebé incomprendible, com si fossin les nostres.

L'habilitat i la saviesa dels diàlegs concisos dels moments d'acció; la decisió de situar tota la tensió dramàtica en un espai metafòric, mental, però també físic, orgànic (el descampat, territori on creixen les males herbes, on hi ha deixalles -no són deixalles!-, es queixa sempre la Júlia 2); el desdoblament del personatge protagonista, Júlia, justament en aquest alter ego Júlia 2; el fregolisme de les altres dues actrius i dos actors que completen una galeria de setze personatges que poblen el descampat amb energia i colors (el company de la Júlia, personal hospitalari, familiars, amics, un director de teatre i una actriu a punt d'estrena, i, sobretot, una misteriosa ombra que es passeja impunement i espanta la/les protagonista/es) i les delicades i profundes reflexions, gairebé hamletianes, de les protagonistes componen, segons el meu parer, una de les obres teatrals més rodones i fascinants de la nostra dramaturgia catalana del segle XXI.

Us deia abans que la Clàudia Cedó hi havia estat tota l'estona, aquí, entre nosaltres, arraulida com el seu fill no nascut (i nascut), esperant el moment d'esclatar definitivament a la vida, il·luminar-la màgicament, insulflar-li una atmosfera pura i sana, i esperant també per instal·lar-s'hi per molta, molta estona, tal vegada per a l'eternitat. Ho havia fet ja de manera magistral en els seus treballs anteriors, però amb *Una gossa en un descampat* ho ha acabat d'aconseguir i de manera rotunda.

El seu text ha penetrat com una autèntica droga en les venes de tots els que ara ens esforcem per posar-lo en escena de la manera més humil i autèntica possibles. Tant de bo aconseguim de fer arribar als espectadors aquesta emoció i aquest impacte que ens ha suscitat a tot l'equip.

Potser us pensareu que allò que la Júlia viu en el seu descampat és un petit infern. Però jo us asseguro que quan arribeu a l'última rèplica tant ella com vosaltres us adonareu que on realment heu estat és en un paradís.

Sergi Belbel

Clàudia Cedó, autora resident

El programa “Autor en residència” de la Sala Beckett consisteix a incorporar una dramaturga o un dramaturg a l'equip artístic de la sala i fer-lo particip, durant una temporada (de setembre a juliol), de les decisions i activitats artístiques que s'hi duen a terme. L'autora o autor escollit assumeix l'encàrrec d'escriure una obra nova, expressament per a l'ocasió, que serà estrenada amb producció de la pròpia Sala Beckett durant la temporada següent a la de la residència.

La temporada 2016-2017 la Sala Beckett va acollir Marilia Samper com a dramaturga resident, de la seva residència va sorgir l'obra *L'alegria*, que la Sala Beckett recupera aquesta temporada per Nadal. Ara, estrenem el text de la segona autora resident, Clàudia Cedó, en el marc del Grec Festival 2018.

Fitxa artística

Autoria: **Clàudia Cedó**

Direcció: **Sergi Belbel**

Repartiment: **Pep Ambrós, Anna Barrachina, Queralt Casasayas, Vicky Luengo, Xavi Ricart i Maria Rodríguez**

Escenografia: **Max Glaenzel**

Espai sonor: **Jordi Bonet**

Il·luminació: **Kiko Planas**

Vestuari: **Mercè Paloma**

Fotografia promocional: **Kiku Piñol**

Vídeo promocional: **Raquel Barrera**

Assistència de so: **Iker Rañé**

Ajudant de direcció: **Antonio Calvo**

Ajudant d'escenografia i regidoria: **Marta Geòrgia**

Estudiant en pràctiques: **Madelaine Lopez**

Una producció de la Sala Beckett i del Grec 2018 Festival de Barcelona

Sinopsi

La Júlia i en Pau esperen un nen. Ella està de cinc mesos quan l'embaràs es complica. Arriben a l'hospital esperant que els diguin que el mal de panxa és normal, però se'ls queden ingressats. En una setmana hauran de fer-se a la idea que perden el seu fill. Passaran per moments difícils, intensos, feliços, dramàtics i còmics, tot alhora, tot un garbuix.

Una gossa en un descampat explica la història de superació d'aquesta parella que, com tantes d'altres, haurà d'enfrontar-se al fet de parir una criatura morta. Aprendre alguna cosa de tot això. Plantar cara al monstre de les pròpies pors. Descobrir que tens uns recursos amagats en un racó del teu soterrani que surten quan els necessites, quan els invoques.

L'autora

Clàudia Cedó

Psicòloga, directora i dramaturga teatral.

Llicenciada en Psicologia a la UAB l'any 2005, graduada en Art Dramàtic el 2009 i formada en teatre de l'oprimit. Treballa com a psicòloga al Departament de Justícia de la Generalitat i el 2006 crea Escenaris Especials, projecte que utilitza el teatre com a eina d'expressivitat amb un centenar d'alumnes amb paràlisi cerebral, autisme, en deshabitació de tòxics, amb malaltia mental o discapacitat. Imparteix cursos de teatre com a eina d'intervenció psicològica al Col·legi Oficial de Psicòlegs de Catalunya, a la UAB, al Caixa Fòrum i a la Federació Autisme Espanya. Com a actriu, ha participat en una vintena d'espectacles, com ara *Nada nuevo que contar* de Pocapuc Teatre, *El bon malalt* de Lluís Elias, *Pervertimento*, dirigida per Xicu Masó, o *Tänzerin hinter Stacheldraht*, de la companyia Dokumentartheater -Espectacle estrenat a Berlín, guanyador del Premi al Millor Muntatge al Festival Internacional de Teatre de Minsk i al Festival de Teatre de Mònaco-.

Com a dramaturga i directora, ha treballat en una vintena d'espectacles, com ara *Vida a Mida* i *Júlia?*, guanyadores del Premi Caixa Manlleu, *De petits tots matàvem formigues*, guanyadora del Premi Teatre Jove Buero, *El Pou* –protagonitzada per persones en risc d'exclusió social, guanyadora del Premi al Compromís de Girona- i *Et Planto*, d'El Vol del Pollastre.

El 2015 Clàudia Cedó guanya el Butaca a Millor Text per *Tortugues: La desacceleració de les partícules*, espectacle produït i estrenat a la Sala FlyHard de Barcelona, que rep també la nominació al Butaca a Millor Espectacle de Petit Format i dues nominacions als Premis La Crítica 2015 a Millor Dramatúrgia i Revelació. Aquell mateix any, Clàudia Cedó guanya el V Torneig de Dramatúrgia Catalana del Festival Temporada Alta de Girona amb *DNI*. El 2016 la Sala Flyhard torna a programar un text seu, *L'home sense veu*.

El director

Sergi Belbel

Autor, director i traductor teatral. Llicenciat en Filologia Romànica i Francesa per la UAB. Membre fundador de l'Aula de Teatre de la UAB. Professor de Dramatúrgia de l'Institut del Teatre de Barcelona des de 1988. Director artístic del Teatre Nacional de Catalunya de 2006 a 2013.

Ha escrit unes vint obres teatrals, entre les quals destaquen: *Elsa Schneider*, *Tàlem*, *Carícies*, *Després de la pluja*, *Morir*, *La sang*, *El temps de Planck*, *Forasters*, *Mòbil*, *A la Toscana* i *Fora de joc*. Algunes d'aquestes obres s'han representat a diversos països d'Europa i Amèrica. El 2017 es va convertir en el primer dramaturg català estrenat a la Comédie Française. Ha traduït, entre d'altres, obres de Molière, Goldoni, Koltès, Marivaux, De Filippo, Pèrec, Jon Fosse i Beckett.

Ha dirigit obres d'autors clàssics i contemporanis: Shakespeare, Calderón, Molière, Goldoni, Koltès, Mamet, De Filippo, Marivaux, Némirovsky, Guimerà, Vilanova, Benet i Jornet, David Plana i Jordi Galceran, entre d'altres.

Ha obtingut, entre altres guardons, el Premi Nacional de Literatura Dramàtica de la Generalitat de Catalunya 1993-95, el Premi Nacional de Literatura Dramàtica del Ministeri de Cultura espanyol, el premi Molière 1999 a la millor obra còmica (*Després de la pluja*), el Premi Nacional de Teatre 2000 de la Generalitat de Catalunya, el Premi Max de las Arts Escèniques 2002 a la projecció internacional i el Premi Ciutat de Barcelona de les Arts Escèniques 2003 per la dramatúrgia i la direcció de *Dissabte, diumenge i dilluns* de De Filippo (TNC, 2002).

El repartiment

Pep Ambrós

Llicenciat en Art Dramàtic a l'Institut del Teatre (interpretació de text, 2010). Al teatre, ha aparegut a *Panorama desde el puente* d'Arthur Miller (dir. Georges Lavaudant. Teatros del Canal, Focus, 2017); *Estació Tèrminus* d'Albert Mestres, Magda Puyo, Ramon Simó i Anna Teixidor (dir. Ramón Simó i Magda Puyo. Grec Festival de Barcelona, 2016); *Panorama des del pont* d'Arthur Miller (dir. Georges Lavaudant. Teatre Romea, Focus, 2016); *L'efecte* de Luccy Prebble (dir. Carol López. Producció Sixto Paz, Sala Beckett, 2015); *Purga* de Sofi Oksanen (dir. Ramón Simó. TNC, 2015); *Somni americà* d'Oriol Tarrassón (dir. Oriol Tarrassón. Teatre Lliure 2014/2015) *Enric V* de Shakespeare (dir. Pau Carrió. Teatre Lliure, 2015); *Vània* de Txèkhov (dir. Oriol Tarrassón. Teatre Lliure, 2014); *Consell familiar* de Cristina Clemente (dir. Jordi Casanovas. Sala Beckett / Temporada Alta, 2013); *L'auca del Born* (dir. Jordi Casanovas. Mercat del Born i Bitó Produccions, 2013) o *Stockmann* de Henrick Ibsen (dir. Oriol Tarrassón. Sala Muntaner, 2013), entre moltes altres produccions.

Al cinema l'hem vist a *La filla d'algú* (dir. col·lectiva. ESCAC Films, 2017), *Blue Rai* (dir. Pedro B. Abreu. ESCAC Films, 2016) o *El olivo* (dir. Icíar Bollaín. Morena Films / The Match Factory, 2016). Pel que fa a televisió, ha aparegut a *Matadero* (dir. Jordi Frades. Diagonal TV/Antena 3, 2017); *Cuéntame cómo pasó* (dir. Oscar Aibar. Ganga Films-TVE, 2017); *Félix* (dir. Cesc Gay. Movistar+ & Impossible Films, 2017); *Cervantes contra Lope* (dir. Manel Hueriga, 2016); *Les coses grans* (dir. Roger Coma. Les coses grans SL., 2014/2016); *La Riera* (dir. Esteve Rovira. TV3, 2013) o *La rebel·lió* (dir. Raúl Tidor. TV3/Canal 3xL, 2012).

Anna Barrachina

Nascuda a Sitges el 67, estudia al Col·legi de Teatre. Als 18 anys entra a formar part de la companyia sitgetana La Cubana, amb qui participa en diversos espectacles de carrer: *Cubana's delikatessen* de Jordi Milán (1983); *La tempestat* (1986) de Jordi Milán, Vicky Plana i Josep M. Perea, basada en l'obra homònima de Shakespeare; *Cubanades a la carta* de Jordi Milán (1987); *Cómeme el coco, negro* de Jordi Milán (1989); *Cubana Marathon Dancing* de Jordi Milán, Santi Millán i José Corbacho (1992) i *Cegada de amor* de Jordi Milán, José Corbacho, Joaquin Oristrell i Fernando Colomo (1994), en què va interpretar Estrellita Verdiales. El 1998 decideix deixar la companyia.

Continua als escenaris protagonitzant *Chicas malas* d'Ángel Alonso (dir. Ángel Alonso. Teatre Principal, 2001); *Pel davant i pel darrera* de Michael Frayn (dir. Alexandr Herold. Teatre Victòria, 2006); *Confessions de dones de trenta* de Domingos de Oliveira (dir. Edu Pericas. Club Capitol, 2012); *L'última trobada* de Sándor Márai (dir. Abel Folk. La Villarroel, 2014); *Caiguts del cel* de Sébastien Thiéry (dir. Sergi Belbel. Teatre Goya, 2015); *L'avar* de Molière (dir. Josep M. Mestres. Teatre Goya, 2016) i *Homes* de Sergi Belbel i Carol López (dir. Carol López. Teatre Condal, 2017).

Ha participat en sèries i programes de televisió com *Teresina S.A.*, *Els Grau* i *Telecena* de la cia. La Cubana; *Al salir de clase* (Tele5), *Raquel busca su sitio* (TVE), *El comisario* (tele5), *Amar es para siempre* (A3); *Crims*, *Ventdelplà* i *Merlí* (Tv3). L'he vist també en cinemes i TV movies com *El trànsfuga* (dir. J. Font); *Més enllà de les estrelles* (dir. J. Font); *Projecte Casandra* (dir. X. Manich); *Un negre amb un saxo* (dir. F. Bellmunt); *Tapas* (dir. J. Corbacho i J. Cruz); *Atlas de geografia humana* (dir. A. Rodríguez); *Extremis* (dir. Abel Folk) i *Cerca de tu casa* (dir. E. Cortés).

Queralt Casasayas

Llicenciada en interpretació per l'Escola Superior d'Art Dramàtic de l'Institut del Teatre de Barcelona. Alguns dels treballs més destacats són *Fairfly* de Joan Yago (dir. Israel Solà. Teatre Tantarantana i La Villarroel, 2017 i 2018); *Les supertietes*, d'Anna M. Ricart (dir. Mònica Bofill. Círcol Maldà, 2015. Gira per Catalunya: 2015, 16, 17); *Fuenteovejuna o breve tratado sobre las ovejas domésticas* d'Anna M. Ricart basada en Lope de Vega (dir. Ricard Soler i Mallol. Gira per Espanya 2014, 15, 16, 17 i temporada a La Seca 2016); *Hamlet*, de W. Shakespeare (dir. Marc Chornet i Raimon Molins. Festival Almagro Off i Sala Atrium, 2015 / 2016); *Troïanes 15*, de J. P. Sartre (dir. Anna Estrada. Teatre Akadèmia, 2015); *Fedra* de J. Racine (dir. Sergi Belbel. Teatre Romea, 2015); *Nit de reis* de W. Shakespeare (dir. Adrià Aubert. Círcol Maldà, 2014, 15); *El cantador* de S. Pitarra (dir. Xicu Masó. Companyia Jove del TNC, TNC, 2014); *Sota el llit* de Núria Bizcarro (dir. Ricard Soler. TNC, 2014); *La Bête* de D. Hirson (dir. Sergi Belbel. TNC, 2012); *Llàstima que sigui una puta* de J. Ford (dir. Anna Estrada. Teatre Akadèmia, 2012); *Fora de joc* de Sergi Belbel (dir. Cristian Clemente. Teatre Capitol, 2010, i gira per Catalunya 2010, 11); *La corda fluixa* de Laura Aubert i Queralt Casasayas (dir. Adrià Aubert. Círcol Maldà, 2010); *Espectres* de H. Ibsen (dir. Magda Puyo. Teatre Romea, 2008), i *L'agressor* de Thomas Jonick (dir. Carme Portaceli. Gira per Catalunya, 2007 i 2008), entre d'altres.

Ha estat també ajudant de direcció d'Enric Cambray a *Els guapos són els rars*, d'Enric Cambray (Teatre Gaudí, Versus Teatre, 2013).

Vicky Luengo

Comença estudiant teatre musical a l'Escola Memory de Barcelona. Més tard es forma al Col·legi del Teatre de Barcelona i realitza cursos amb Macarena Pombo a la Central de Cinema i amb Fernando Piernas a Madrid.

En teatre, destaquen els seus treballs a *Una vida americana* de Lucía Carballal (dir. Víctor Sánchez Rodríguez. Teatro Galileo, 2018); *Lifespóiler* de Marc Angelet i Alejo Levis (dir. Marc Angelet i Alejo Levis. Sala Flyhard, 2017); *Ivànov*, d'Anton Txékhov (versió i dir. Àlex Rigola. Teatre Lliure, 2017); *hISTÒRIA* de Jan Vilanova (dir. Pau Roca. Sala Beckett, 2016); *Vilafranca* de Jordi Casanovas (dir. Jordi Casanovas. Teatres amics, 2015); *Las niñas no deberían jugar al fútbol* de Marta Buchaca (dir. Marta Buchaca. Teatres del Canal, 2014); *El joc de l'amor i de l'atzar* de Pierre de Marivaux (dir. Josep Maria Flotats. Teatre Nacional de Catalunya i el Centre Dramàtic Nacional, 2014); *IAIA* de Roger Peña (dir. Roger Peña. Teatre Borrás, 2013); *Una història catalana* de Jordi Casanovas (dir. Jordi Casanovas. TNC, 2013); *Orquestra Club Virginia* de Manolo Iborra (dir. Manolo Iborra. Naves del Español- Matadero Madrid, 2012) i *Plastilina* de Marta Buchaca (dir. Marta Angelat. Sala Beckett, 2009).

En televisió, acaba de rodar *Secretos de estado* (2018) i destaca el seu paper a *La Riera* (2012-17) de TV3. Ha participat a *Camping Paradis* (2013) per al canal francès TF1; *El don de Alba* (2013) de Disney per a Telecinco; *Homicidios* (2011) de Big Bang Media per a Telecinco; *La pecera de Eva* (2010) d'Illa Audiovisual per a Cuatro; *Hospital Central* (2010) de Videomedia per a Telecinco i *El cor de la ciutat* (2007) de TV3. En cinema, ha estrenat *Las leyes de la termodinámica* (2018) de Mateo Gil, i *Blue Rai* (2017), de Pedro Barber Abreu, i ha rodat *Barcelona, nit d'hivern* (2015), de Dani de la Orden, i *Born* (2014), de Claudio Zulian, pel qual va guanyar el Premi a la millor actriu protagonista al New York International Festival (2015).

Xavi Ricart

Llicenciat en Art Dramàtic a l'Institut del Teatre de Barcelona. Cursos de dansa clàssica, claqué i jazz, i grau mitjà de piano pel Conservatori Superior de Música de Barcelona.

Com a actor ha aparegut a *Boscós* (dir. Oriol Broggi. Biblioteca de Catalunya, 2017); *El curiós incident del gos a mitjanit* (dir. Julio Manrique. Teatre Poliorama, 2016. Teatre Lliure, 2015); *Don Joan* (dir. David Selvas. TNC, 2016); *Incendis* (dir. Oriol Broggi, Biblioteca de Catalunya, 2015; Teatre Romea, 2012); *Cels* (dir. Oriol Broggi. Biblioteca de Catalunya, 2014); *Adiós a la infància* (dir. Oriol Broggi. Teatre Lliure 2013), *Roberto Zucco* (dir. Julio Manrique. Teatre Romea, 2013); *Llum de guàrdia* (dir. Julio Manrique. Teatre Romea, 2011); *Coses que dèiem avui* (dir. Julio Manrique. Sala Beckett, 2010); *La forma de les coses* (dir. Julio Manrique. Teatre Lliure, 2008); *El tinent d'Inishmore* (dir. Josep M. Mestres. TNC, 2004). *Romeu i Julieta* (dir. Josep Mª Mestres. Teatre Lliure, 2003); *Titus Andrònic* (dir. Àlex Rigola. Teatre Lliure, 2001) i *Klowns* (dir. Josep M. Mestres. Gira 1998).

Com a director, ha firmat *Astronautes*, de Rafel Barceló i Jordi López Casanovas (Club Capitol, 2016); *Confessions d'un expresident* de Davide Carnevali (Club Capitol, Grec 2016); *Santa Nit, una història de Nadal* de Cristina Genebat (Club Capitol, 2015); *Polònia, el musical* de Jordi Galceran, Júlia Cot, Jaume Buixó, Pau Escribano i Toni Soler (Teatre Poliorama, 2014) i *Informe per a una Acadèmia* de Frank Kafka (Teatre Lliure, 2013), entre d'altres.

Maria Rodríguez

Llicenciada en Art dramàtic per l'Institut del Teatre de Barcelona. S'ha format en diverses disciplines i ha cursat monogràfics de dansa i teatre a l'escola El Timbal i estudis intensius sobre William Shakespeare a la Scuola Europea per l'arte dell'attore.

En teatre, l'hem vist recentment a *Sopa de pollastre i ordi* d'Arnold Wesker (dir. Ferran Utzet. La Perla 29, La biblioteca de Catalunya, 2018); *Hamlet* de W. Shakespeare (dir. Pau Carrió. Teatre Lliure, 2016); *El llarg dinar de nadal* de Thornton Wilder (dir. Alberto Díaz. Círcol Maldà, 2015); *Victòria d'Enric V* de W. Shakespeare (dir. Pau Carrió. Teatre Lliure, 2104), *Roberto Zucco* de Bernard-Marie Koltès (dir. Julio Manrique. Teatre Romea, 2013), *L'habitació blava* de David Hare (dir. David Selvas. Teatre Romea, 2018) i *La gavina* de Txèkhov (dir. David Selvas. La Villarroel, 2010) entre moltes altres.

En televisió l'hem vist a *Com si fos ahir* (TV3), *El Ministerio del tiempo* (TVE), *13 dies d'octubre* (TV3), *El café de la Marina* (TVE), *El tiempo entre costuras* (Antena3) i *Kubala, Moreno i Manchón* (TV3). En cinema, va protagonitzar al personatge de la Clara a *Animals* (dir. Marçal Forés) i ha aparegut *Las niñas tontas no juegan solas* (dir. Toni Carrizosa).

Informació pràctica

Una gossa en un descampat

de Clàudia Cedó

Direcció: Sergi Belbel

Amb Pep Ambròs, Anna Barrachina, Queralt Casasayas, Vicky Luengo, Xavi Ricart i Maria Rodríguez

Del 25/06 al 29/07/2018

De dimarts a dissabte, 20:30h. Diumenge, 18:30h

Sala de baix

De 10€ a 20€

Amb el suport de:

Més informació

www.salabeckett.cat

Aloma Vilamala · Premsa

Sala Beckett/Obrador Internacional de Dramatúrgia

C/ Pere IV, 228-232

T: 93 284 53 12

premsa@salabeckett.cat

www.salabeckett.cat